

el davantal de pere calders *qüestió de prioritats*

Per fi, s'ha aconseguit de salvar la plaça de toros Les Arenes. O seria més apropiat de dir-ne Las Arenas?

S'ha fet pública la xifra, els milers de milions de pessetes que caldran per apuntalar la baluerna i donar-hi una nova destinació. També se'ns ha permès de conèixer la maqueta, amb la

coberta i les dues torres que intentaran dotar la plaça d'un aspecte més adequat a les funcions de pavelló de la Fira.

Es veu, i així ens ho han dit, que hi ha hagut una reacció sentimental de caire popular, demanant l'indult per a la vella dama. I no tan sols popular, sinó que s'hi han sumat els papers de persones molt qualificades, a base d'exposar raons històriques i artístiques que aconsellen la conservació del monument.

Encara que no s'hi estigui d'acord (com és el meu cas) reconforta comprovar que es produeixen mobilitzacions amb capacitat d'influir les altes instàncies. Però em queda el rosec de pensar que aquesta sensibilitat no s'activi sempre que convé. En un recent article publicat en aquest mateix diari, l'Agustí Pons preguntava: "¿Tan prioritària és la salvació de Les Arenes com per dedicar-hi dos mil milions i mig de pessetes?" Em permeto

de respondre que no, que no em sembla pas que ho sigui.

Han estat invocades les excel·lències de l'arquitectura neomodèjara com a justificació d'una despesa tan elevada, i aquí hi entra el respecte degut a les distintes maneres d'opinar. Emparrant-m'hi, m'atreveixo a creure que ens ha quedat penjada una prioritat que ens afecta més profundament, i això sense moure'ns de l'època en què fou construïda Les Arenes. L'estil netament modernista va donar a Barcelona un caràcter més marcat que no pas els intents —tímids i aïllats— de resurrecció del neomodèjar.

És evident que els grans noms del modernisme han estat justament valorats. O gairebé. Però hi ha uns quants arquitectes de segon ordre que mantenim en un oblit que sovint s'assembla al menyspreu. A l'esquerra de l'Eixample (qualificada, a vegades, d'Eixample pobre) hi ha una colla d'edificis d'habitatges que són interessants per diversos conceptes. Per desgràcia, n'han desaparegut molts, víctimes de l'especulació del sòl i de l'avidesa constructora que, durant anys, s'ha dedicat a arrasar xamfrans per a alçar-hi cases d'una grisor aclaparadora.

Amb dos mil milions i mig de pessetes s'haurien pogut restaurar unes quantes façanes i fer les obres que necessiten moltes construccions que deixem llanguir enmig d'una indiferèn-

cia ciutadana difícilment perdonable. Ens queda per fer la redescoberta d'arquitectes, de mestres d'obra, de vidriers, de forjadors, d'ebenistes i de ceramistes, d'un conjunt de bons artesans que ens han deixat un patrimoni que tenim l'obligació de preservar. En aquest cas, també podríem invocar raons històriques i artístiques.

Abans he parlat d'indiferència ciutadana. Em sobta que aquesta indiferència hagi estat vençuda per salvar una plaça de toros que s'assembla molt a totes les altres places de toros. En tot cas, els seus trets distintius no crec que salvin del naufragi un conjunt urbanístic amb tantes vies d'aigua per tapar.

Pere Calders